

Č.j. R 74/2002

V Brně dne 26. 2. 2003

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. 11. 2002 č.j. S 145F/02-4056/02 o nepřiznání postavení účastníka řízení podle ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, podala společnost **E.ON Czech Holding AG**, se sídlem Nymphenburger Strasse 20a, Mnichov, SRN, zastoupena na základě plné moci ze dne 5. 12. 2002 Mgr. Vlastislavem Kusákem, advokátem v advokátní kanceláři Glatzová & Co., Husova 5, 110 00 Praha 1, jsem podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), na návrh zvláštní komise ustanovené podle § 61 odst. 2 téhož zákona

r o z h o d l

takto:

Rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. 11. 2002 č.j. S 145F/02-4056/02 **zamítám** a rozkladem napadené rozhodnutí **potvrzuji**.

O d ů v o d n ě n í

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) vydal dne 26. 11. 2002 rozhodnutí č.j. S 145F/02-4056/02, kterým rozhodl, že postavení účastníka správního řízení č.j. S 145/02 zahájeného dne 8. 7. 2002 na základě návrhu společnosti ČEZ, a.s., se sídlem Duhová 2/1444, Praha 4, IČ 45274649, ve věci povolení spojení soutěžitelů ve smyslu ustanovení § 12 a násl. zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“), se společností E.ON Czech Holding AG, se sídlem Nymphenburger Strasse 20a, Mnichov, SRN (dále jen „žadatel“ nebo „společnost E.ON“), nepřiznává.

Proti tomuto rozhodnutí podala společnost E.ON včas rozklad, v jehož první části poukazuje na právně chybný výklad zákona o ochraně hospodářské soutěže provedený Úřadem, kdy k dotčení subjektivních práv údajně nesprávně odkazuje na objektivní právo,

čímž se vyhýbá jednak povinností, které mu byly uloženy rozhodnutím předsedy Úřadu č.j. R 59/2002, a jednak tím nasazuje vysoký a v zásadě nedosažitelný standard, který je velice vzdálený standardům evropského práva. Žadatel namítá, že jeho subjektivní práva budou rozhodnutím Úřadu ve věci podstatně dotčena a existencí a intenzitou zásahů do subjektivních práv žadatele se měl Úřad zabývat. Podle názoru žadatele je rovněž chybný závěr Úřadu, že není nutné, aby bylo žadateli přiznáno postavení účastníka řízení, může-li Úřad zohlednit práva žadatele v rozhodnutí ve věci. Takto by podle žadatele nebylo nikdy možné splnit předpoklady ustanovení § 21 odst. 1 věta druhá zákona o ochraně hospodářské soutěže.

V další části rozkladu žadatel namítá, že splňuje kritéria pro přiznání postavení účastníka řízení podle § 21 odst. 1 věty druhé zákona o ochraně hospodářské soutěže, přičemž odkazuje na svá podání ze dne 29. 7. 2002 a 25. 9. 2002 a opakovaně uvádí výčet svých konkrétních potenciálně dotčených práv jako soutěžitele (ustanovení § 41 obchodního zákoníku), jako akcionáře (ustanovení § 187 odst. 1 písm. a), b), c), h) a k) obchodního zákoníku), a jako investora.

Žadatel ve shodě s názorem Úřadu připouští, že rozhodnutím Úřadu ve věci nemůže být dotčeno ustanovení § 41 obchodního zákoníku, tedy objektivní právo, to ale podle jeho názoru neznamená, že z uvedeného ustanovení nevyplývají žádná subjektivní práva každého účastníka soutěže, která jsou pak rozvedena v ustanoveních § 44 a násl. obchodního zákoníku a v zákoně o ochraně hospodářské soutěže.

Pokud jde o zásah do práv žadatele jako akcionáře, žadatel se neztotožňuje se závěrem Úřadu, že ustanovení § 187 odst. 1 písm. a), b), c), h) a k) obchodního zákoníku, na které ve své žádosti poukazoval, nezakládají žádná práva ani akciové společnosti, ani jejím akcionářům, a že se jedná o kompetenční ustanovení, která vymezují působnost valné hromady akciové společnosti. Závěr Úřadu není dle žadatele pravdivý, neboť akcionář, který vlastní určitý počet akcií a s nimi spojený podíl na hlasovacích právech, může ovlivňovat chování společnosti, její fungování, hospodářské výsledky, a prostřednictvím toho i vlastní investice. Žadatel přitom konkretizuje, jaká práva náleží akcionářům vlastním 3% (event. 5%) podíl na základním kapitálu, jednu třetinu hlasovacích práv a polovinu hlasovacích práv, z čehož dovozuje, že všechna rozhodnutí takových akcionářů mají zásadní dopad i na ostatní akcionáře, zejména na jejich nejzákladnější právo na výplatu dividend, které valná hromada podle hospodářského výsledku schválila, ale i právo akcionáře podílet se na likvidačním zůstatku.

Žadatel dále namítl, že se Úřad v napadeném rozhodnutí nezabýval ochranou žadatele jako investora. Úřad zřejmě nezohlednil obsah Dohody mezi ČR a SRN o podpoře a vzájemné ochraně investic; povolení spojení bude znamenat zvýhodnění postavení státu na úkor investic ostatních investorů a na úkor daňových poplatníků a spotřebitelů, což bude v přímém rozporu s čl. 3 odst. 2 této Dohody. Podle žadatele je nepochybné, že tato Dohoda zakládá jeho přímá práva (nároky), neboť jak lze dovodit z čl. 10 Dohody, může se investor jako soukromý subjekt domáhat svých práv zaručených Dohodou přímo vůči státu, jež je jednou ze smluvních stran. Závažný zásah do svých práv dovozuje dále žadatel podle jeho názoru z nepochybného hlubokého propadu hodnoty akcií distribučních společností v důsledku povolení spojení soutěžitelů.

Pro odůvodnění nutnosti přiznání postavení účastníka poukázal žadatel na (a) rozhodnutí Ústavního soudu Pl. ÚS 19/99, (b) praxi Evropské Komise, (c) zásadu rovnosti účastníků, a uvedl, že jedině přiznání postavení účastníka přispěje k řádnému zjištění a

posouzení rozhodných skutečností. Vyjádřil dále názor, že správní orgán má povinnost hájit i individuální práva konkrétních osob (§ 3 odst. 1 správního řádu).

Žadatel dále namítá nezbytnost ústavně konformní aplikace ustanovení § 21 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, kdy s odkazem na článek 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, garantující právo na soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů, jakož i rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod, a nález Ústavního soudu Pl. ÚS 19/90, podle něhož osoba, která nebyla účastníkem správního řízení, nemůže žádat soudní přezkum, dovozuje své právo na přiznání postavení účastníka řízení, hrozí-li mu dotčení vlastnických práv a jejich kvality.

Pokud jde o nutnost aplikace českého soutěžního práva odpovídající pravidlům EU, žadatel poukazuje na praxi Evropské komise, kdy podle čl. 18 odst. 4 druhá věta Nařízení o kontrole spojování podniků, z něhož vyplývá nárok třetí osoby na slyšení v rámci řízení, postačí jako předpoklad účasti na správním řízení tzv. dostatečný zájem, což v judikatuře Evropského soudního dvora odpovídá „zájmu hospodářskému“. Dále poukazuje na praxi Evropského soudního dvora, který konkretizoval předpoklady práva podání žaloby, tedy kdy se třetí osoba může stát účastníkem soudního řízení. Rozhodujícím předpisem je údajně čl. 230 odst. 4 Smlouvy o založení ES, podle kterého je rozhodující „bezprostřední a individuální dotčení“ třetí osoby a takové dotčení nastává mimo jiné při „podstatném narušení pozice na trhu“. Žadatel je proto přesvědčen, že v evropském soutěžním právu platí jen nepatrná omezení přístupu pro účast v řízení, jehož předmětem je kontrola hospodářské soutěže.

Žadatel závěrem této části rozkladu poukazuje na rozhodnutí č.j. R 53/2002, kterým bylo přiznáno postavení účastníka řízení společnosti CHEMOPETROL, a.s., a vyslovuje, s odkazem na zásadu rovného přístupu odvozenou ze zásady zákazu diskriminace a principu legitimního očekávání, domněnku, že správní orgán je povinen postupovat v obdobných případech stejně.

Závěrem rozkladu žadatel navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a aby mu bylo přiznáno postavení účastníka řízení.

Podání shora uvedeného rozkladu předcházela (vedu-li skutečnost datem nejstarší) žádost společnosti E.ON o přiznání postavení účastníka řízení č.j. S 145/02 ve smyslu ust. § 21 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, již nebylo rozhodnutím Úřadu č.j. S 145F/02-3206/02 ze dne 10. 9. 2002 vyhověno. Proti uvedenému rozhodnutí byl podán rozklad, ve kterém žadatel doplnil a dále rozvedl důvody, které ho vedly k podání návrhu na přiznání postavení účastníka správního řízení a posléze k podání rozkladu. Po přezkoumání rozkladu jsem dne 11. 10. 2002 rozhodnutím č.j. R 59/2002 prvoinstanční rozhodnutí č.j. S 145F/02-3206/02 zrušil a vrátil věc k novému projednání a rozhodnutí s tím, že je třeba se předně zabývat otázkou, zda námitka možnosti dotčení práv žadatele o přiznání postavení účastníka řízení je opodstatněná, a pokud ano, zda jde o možnost podstatného dotčení. Po novém projednání věci vydal prvoinstanční orgán dne 26. 11. 2002 rozhodnutí č.j. S 145F/02-4056/02, kterým postavení účastníka řízení žadateli opět nepřiznal. Uvedené rozhodnutí napadl žadatel rozkladem obsahujícím právě shora uvedené námitky.

Po podání tohoto rozkladu neshledal správní orgán rozhodující v prvním stupni důvody pro postup podle ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu a v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí orgánu rozhodujícímu o rozkladu. Ve smyslu

ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu jsem tak napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu a dospěl k následujícím závěrům.

Jak vyplynulo z odůvodnění napadeného rozhodnutí o nepřiznání postavení účastníka řízení společnosti E.ON, dospěl prvostupňový orgán po novém přezkoumání žádosti společnosti E.ON a po zvážení všech okolností případu k závěru, že práva a povinnosti žadatele, na něž bylo pokazováno, nejsou právy a povinnostmi, k jejichž vzniku došlo na základě konkrétní právní skutečnosti, ani práva či povinnosti žadatele nebudou v důsledku rozhodnutí ve věci dotčena jakýmkoli, natož podstatným způsobem, proto postavení účastníka předmětného správního řízení společnosti E.ON nepřiznal.

Zabýval jsem se proto námitkami žadatele ve vztahu k závěrům prvostupňového orgánu odůvodněným v napadeném rozhodnutí, a poté námitkami v rozkladu nově uplatněnými. Ve vztahu k námitkám vzneseným v první části rozkladu konstatuji, že Úřad správně odlišil právo subjektivní, tedy nárok subjektu práva na možnost jednat určitým způsobem v souladu s právní normou, od práva objektivního, které jim tuto možnost dává. Pokud žadatel svou námitku o zaměňování práva subjektivního za objektivní opřel o následující věty rozhodnutí, cit: „...*toto právo nemůže být rozhodnutím Úřadu o povolení či nepovolení předmětného spojení žádným způsobem dotčeno a bude společnosti E.ON, ale i všem ostatním soutěžitelům, příslušet i tehdy, jestliže Úřad předmětné spojení povolí. Toto právo totiž nevyplývá z žádného právního úkonu či individuálního správního aktu o povolení určitého spojení soutěžitelů vydaného Úřadem, ale přímo z příslušných právních předpisů, zejména z ústavního pořádku České republiky a obchodního zákoníku...*“, pak je třeba konstatovat, že pojmem „toto právo“ měl Úřad na mysli právo každého účastníka hospodářské soutěže na svobodné rozvíjení své soutěžní činnosti v zájmu dosažení hospodářského prospěchu, což je subjektivní právo vyplývající z ustanovení § 41 obchodního zákoníku, tedy z práva objektivního. Je logické, a Úřad tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí nepopírá, že každému soutěžiteli vyplývají z citovaného ustanovení určitá subjektivní práva, ale i povinnosti. Přisvědčuji názoru Úřadu, že právo každého účastníka hospodářské soutěže na svobodné rozvíjení své soutěžní činnosti v zájmu dosažení hospodářského prospěchu nemůže být rozhodnutím Úřadu podstatně dotčeno a bude všem těmto účastníkům náležet i poté, co bude rozhodnuto o návrhu na povolení spojení. Všichni účastníci hospodářské soutěže tedy budou mít i nadále nárok chovat se v souladu s ustanovením § 41 obchodního zákoníku. V souladu se smyslem ust. § 21 odst. 1 věty druhé zákona o ochraně hospodářské soutěže by zcela jistě nebyl nárok každého subjektu působícího na jakémkoli relevantním trhu na přistoupení k řízení, v jehož prospěch žadatel argumentuje.

Žadatel v rozkladu opakovaně poukázal na konkrétní subjektivní práva akcionáře upravená § 187 odst. 1 písm. a), b), c), h) a k) obchodního zákoníku. Ani ohledně této námitky se neztotožňuji s názorem žadatele a odkazuji na vyjádření orgánu prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navíc jen dodávám, že právo akcionáře na výplatu dividend či právo podílet se na likvidačním zůstatku, stejně jako všechna ostatní práva akcionářů nebudou v důsledku rozhodnutí Úřadu ve věci návrhu na povolení spojení přímo dotčena, neboť postavení žadatele, obdobně jako ostatních akcionářů, resp. jejich podíl na hlasovacích právech, a s ním spojené možnosti (tedy jejich subjektivní práva), zůstanou případným povolením spojení zachovány. Byť bych i připustil, že sekundárně může dojít k obtížnějšímu uplatňování těchto subjektivních práv, a to především v závislosti na hlasování majoritního akcionáře či akcionáře disponujícího blokační minoritou, dodávám, že tato možnost obtížnějšího uplatňování přímo koresponduje se zásadami práva společenstevního, podle níž společníci ve společnosti uplatňují práva a povinnosti v míře, jakou jim umožňuje

podíl těchto společníků na společnosti, a rozhodnutí Úřadu ve věci povolení spojení ji nijak nemění, nijak ji nemůže zpochybnit, když nemůže substituovat či doplňovat ochranu minoritních akcionářů vyplývající z obchodního zákoníku.

Ve vztahu k namítanému zásahu do práv žadatele jako investora konstatuji, že vzhledem k čl. 3 odst. 2 Dohody mezi ČR a SRN o podpoře a vzájemné ochraně investic, který stanoví, že žádná smluvní strana, tj. v tomto případě jak Česká republika, tak SRN, nebude nakládat s investory druhé smluvní strany, pokud jde o jejich činnosti vztahující se k investicím na jejich území, méně příznivě než s vlastními investory nebo investory třetích států, se nelze oprávněně domnívat, když žádné indicie tomu nenasvědčují, že by v tomto případě o takové jednání šlo. Pokud žadatel v této souvislosti poukazuje na to, že spojení vyústí v hluboký propad hodnoty akcií distribučních společností, pak i kdyby tomu tak bylo, stalo by se tak v přímé souvislosti s rozhodnutím právě těch subjektů v postavení společníků, jímž obchodní zákoník možnost takového rozhodnutí dává, když i zde mi nezbývá než konstatovat, že předmětem rozhodování Úřadu v řízení o povolení spojení nemůže být jakákoli determinace subjektivních práv žadatele vyplývajících z jeho míry účasti na společnosti. Nejde tu tedy o žádné právo žadatele, jež by bylo rozhodnutím Úřadu ve věci povolení spojení dotčeno.

S odkazem na článek 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, garantující právo na soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů, jakož i rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod, kam patří i právo na ochranu vlastnictví a právo na svobodné podnikání, se žadatel domáhá přiznání postavení účastníka proto, aby mu bylo zaručeno právo žádat soudní přezkum správního rozhodnutí. Neztotožňuji se s tvrzením žadatele, že mu bude nepřiznáním postavení účastníka zmařeno právo žádat soudní přezkum správního rozhodnutí, přičemž odkazuji na ustanovení § 250 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, který v době před 1. 1. 2003 umožňoval podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu i fyzické nebo právnické osobě, se kterou nebylo ve správním řízení jednáno jako s účastníkem řízení, ač s ní jako s účastníkem jednáno být mělo. Tentýž princip je zachován i podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, podle něhož není žalobní legitimace proti rozhodnutím správních orgánů vázána na účastenství v předchozím správním řízení. Legitimován je každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Námitce žadatele v této věci tak rovněž nepřisvědčují, když dodávám, že každé uplatňování práv upravených právním řádem, v tomto případě článkem 36 Listiny základních práv a svobod, se realizuje cestou určitého formálního procesu, v tomto případě ustanovením § 21 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Pokud zákon o ochraně hospodářské soutěže stanoví, za jakých podmínek lze účastenství v řízení získat, pak nezískání tohoto účastenství z důvodů nesplnění podmínek pro jeho získání nemůže být porušením Listiny základních práv a svobod.

Pokud jde o praxi Evropské komise a konkrétně namítaná práva třetích osob v řízeních o spojování podniků vedených před Evropskou komisí, konstatuji, že procesní pravidla, jimiž se Evropská komise řídí, institut postavení účastníka řízení, jak jej pojímá správní řád, neznají. Účastníky řízení, zde nazývanými „Parties“ či „Merging parties“ jsou jednotliví spojující se soutěžitelé. Některé třetí osoby však mohou mít v řízení před Evropskou komisí několik oprávnění odlišujících je od ostatních osob. Předně je to právo na slyšení. Prokáže-li dotčená třetí osoba dostatečný zájem, má nárok být na svou žádost slyšena. Pokud o to třetí strany ve svých písemných stanoviscích požádají, může jim být umožněna účast na formálním slyšení. V jiných případech může Evropská komise umožnit stranám vyjádřit svá stanoviska ústně. Je třeba konstatovat, že tomuto institutu zcela odpovídá výslech svědka, ke kterému Úřad

v řízení ve věci povolení spojení přistoupil, jak jsem zjistil ze spisu správního řízení. Zástupce společnosti E.ON byl dne 24. 10. 2002 slyšen v sídle Úřadu. Pokud jde o právo nahlížet do spisu, v případech spojení podniků třetí strany k tomu nemají automatické právo a není jim umožněno seznámit se s tzv. námitkami zaslanými Evropskou komisí účastníkům spojení. Podle sdělení Evropské komise ze dne 23. 1. 1997 o interních pravidlech pro zhodnocení požadavků na nahlédnutí do spisu je cílem práva na nahlížení do spisů umožnit adresátům sdělení obvinění (statement of objections) a pouze jim vyjádřit svůj pohled na závěry, k nimž dospěla Evropská komise. Uvedené možnosti třetích stran nahlížet do spisu v řízení před Evropskou komisí odpovídá oprávnění nahlédnout do spisu ve smyslu ustanovení § 23 odst. 2 správního řádu, podle kterého může správní orgán povolit nahlédnout do spisů i jiným osobám, pokud prokáží odůvodněnost svého požadavku. Tímto odůvodněným požadavkem bývá nezřídka důležitý právní zájem. Jak jsem ze spisu správního řízení č.j. S 145/02 zjistil, práva podle ustanovení § 23 odst. 2 správního řádu však žádná třetí osoba domáhající se přiznání postavení účastníka řízení v dosavadním řízení nevyužila. Co se týče práva některých třetích osob na opravný prostředek proti rozhodnutím Evropský soudní dvůr v případě rozhodnutí o spojení přiznal postavení třetí strany s takovým právem (tj. právem třetích stran odvolat se proti rozhodnutí o spojení) jednak zaměstnaneckým organizacím, pokud tvrdily, že nebyla respektována jejich procesní práva, a také za určitých okolností konkurentům spojujících se soutěžitelů. V případě konkurentů, Case T-2/93, Air France v. Commission; [1994] II E.C.R. 323, se jednalo se o situaci, kdy společnost Air France napadla u soudu rozhodnutí Evropské komise o schválení akvizice společnosti TAT společností British Airways. Soudní dvůr rozhodl, že žaloba Air France je oprávněná na základě toho, že se Air France podílela na řízení. Rozhodnutí Evropské komise totiž přímo odkazovalo na postavení společnosti Air France na dvou vymezených trzích, a dále Air France byla na základě dohody mezi ní, francouzskou vládou a Evropskou komisí povinna vzdát se svého podílu v TAT několik měsíců před jeho akvizicí ze strany British Airways. Této společnosti tak byly v řízení přímo ukládány povinnosti a tento případ se proto výrazně odlišuje od případu žadatele. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že ochrana procesních práv třetích osob v řízení o povolení spojení soutěžitelů se nijak výrazně neodlišuje od právní úpravy Evropské Unie a že aplikace českého soutěžního práva je konformní s rozhodovací prací orgánů Evropské Unie. Ani tuto námitku žadatele neshledávám jako důvodnou.

Pro úplnost se vyjádřím i k namítanému postupu Úřadu v rozporu se zásadou legitimního očekávání. V této souvislosti zdůrazňuji, že Úřad při užití správního uvážení v zákonem dovolených případech klade důraz nejen na odbornost správy, ale i na pružnost, přizpůsobivost nastalým a těžko předvídatelným situacím. Přitom je vázán zejména principem rovného zacházení, který vyjadřuje postavení osob ve správním řízení. V tomto smyslu je od správních orgánů požadována kontinuita kritérií při rozhodování. Výše uvedené požadavky této tzv. diskreční pravomoci správních orgánů Úřad ve svých rozhodnutích o účastenství v řízení o povolení spojení soutěžitelů naplňuje. Nejenže rozhoduje v obdobných případech se stejným výsledkem, ale v každém jednotlivém rozhodnutí o přiznání postavení účastníka řízení vymezuje pro rozhodování shodná kritéria. Žadatelem namítaný případ č.j. R 53/2002, v rámci kterého bylo přiznáno postavení účastníka řízení společnosti CHEMOPETROL, a.s., se od tohoto případu zcela zásadním způsobem odlišoval. V žadatelem namítaném případě se jednalo o případ zneužití dominantního postavení, když řízení spočívalo v šetření jednání soutěžitele v dominantním postavení, jež bylo adresné a cílené výhradně a toliko proti subjektu, jenž o postavení účastníka řízení požádal, tj. společnosti CHEMOPETROL, a.s. Jde tedy o principiálně odlišný případ a ani tuto námitku žadatele neshledávám jako oprávněnou a důvodnou.

Po přezkoumání věci jak jednotlivě, tak ve všech souvislostech, jsem dospěl k závěru, že důvody, které společnost E.ON uvedla ve své žádosti o přiznání postavení účastníka řízení, které Úřad vede na návrh společnosti ČEZ, a.s., ani důvody, které uvedla ve všech ostatních podáních v průběhu řízení o její žádosti, a zejména důvody v rozkladu, jímž napadla rozhodnutí o nepřiznání tohoto postavení, neprokázaly, že její práva či povinnosti mohou být rozhodnutím Úřadu v tomto řízení podstatně dotčeny. Vzhledem k tomu, že nebyla splněna základní podmínka pro využití fakultativního oprávnění Úřadu k přiznání účastenství v řízení podle ustanovení § 21 odst. 1, věta druhá zákona, a to podstatné dotčení práv či povinností žadatele v důsledku rozhodnutí Úřadu, návrhu společnosti E.ON na zrušení napadeného rozhodnutí jsem nevyhověl, podaný rozklad zamítl a rozhodnutí Úřadu ze dne 26. 11. 2002 č.j. S 145F/02-4056/02 potvrdil tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda
Úřad pro ochranu hospodářské soutěže

Rozhodnutí obdrží:

Mgr. Vlastislav Kusák
advokát v advokátní kanceláři Glatzová & Co.
Husova 5, 110 00 Praha 1

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 3. 2003 a stalo se vykonatelným dne 5. 3. 2003.